

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 65.

Vydána dne 23. června 1924.

Obsah: (124.—127.) 124. Zákon o změně příslušnosti trestních soudů a odpovědnosti za obsah tiskopisu ve věcech křivého obvinění, utrhaní a urážek na cti. — 125. Nařízení, jímž se provádějí některá ustanovení zákona o změně příslušnosti trestních soudů a odpovědnosti za obsah tiskopisu ve věcech křivého obvinění, utrhaní a urážek na cti. — 126. Zákon o účinku žádostí za souhlas sněmoven ku trestnímu stíhání členů Národního shromáždění na běh promlčecí lhůty. — 127. Vyhláška o vysvědčeních Dívčí odborné školy rodinné a živnostenské v Karlových Varech.

124.

Zákon ze dne 30. května 1924

o změně příslušnosti trestních soudů a odpovědnosti za obsah tiskopisu ve věcech křivého obvinění, utrhaní a urážek na cti.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Byl-li obsahem periodického tiskopisu spáchán zločin utrhaní na cti podle §u 209 trestního zákona z 27. května 1852, č. 117 ř. z., §u 514 vojenského trestního zákona z 15. ledna 1855, č. 19 ř. z., přečin proti bezpečnosti cti, trestný podle §u 493 tr. z. a §u 766 voj. tr. z., zločin nebo přečin křivého obvinění podle §§ 227 a 229 zák. čl. V. z roku 1878 nebo přečin podle zák. čl. XLI. z r. 1914, platí o trestní odpovědnosti za obsah ustanovení zákonů trestních, pokud v tomto zákoně není jinak ustanoveno.

(2) Může-li býti původce nebo, je-li jich více, aspoň jeden z nich ihned stíhán a postaven před tuzemský soud, lze z osob, jež spolupůsobili při redakci, vydání, tisku nebo při obvyklém rozšiřování tiskopisu, nejsou-li původci, stíhati jediné odpovědného redaktora. Toto ustanovení platí i, odpadla-li překážka, aby byl původce stíhán nebo postaven před tuzemský soud, aspoň do vynesení rozsudku první stolice.

(3) Původcem je, kdo proto, aby urážlivá zpráva byla uveřejněna tiskem, 1. zprávu sepsal, 2. v tom obsahu, jak byla uveřejněna, ji objednal, 3. nejso redaktorem periodického tiskopisu, uveřejnění v tomto tiskopisu na-

řídil, nebo 4. dal informace v takové zprávě použité, pokud zpráva souhlasí s informací.

(4) Tam, kde zákon mluví o zprávě, rozumí se tím obsah tiskopisu (odst. 1.) vůbec.

§ 2.

(1) Pochází-li zpráva, jejímž obsahem byl spáchán některý z činů uvedených v § 1, od státního úřadu a je-li věrně, jak úřadem byla vydána, otištěna a pramen uveden, nelze pro její obsah stíhati osoby, jež spolupůsobili při redakci, vydání, tisku nebo při obvyklém rozšiřování tiskopisu, nejsou-li původci.

(2) Úřad, jenž vydal takovou zprávu, je povinen na žádost uraženého všem periodickým tiskopisům, jimž ji zaslal, oznámiti, v čem byla nesprávnou, rovněž periodickým tiskopisům, které, jak uražený osvědčil, zprávu tu o své újmě otiskly. Tyto periodické tiskopisy jsou povinny uveřejniti zaslanou jim opravu bezplatně a bez jiné poznámky než udání úředního pramene v prvním nebo druhém čísle po dodání opravy, a to na témž místě, týmž písmem a vůbec týmž způsobem, jak byla uveřejněna původní zpráva.

(3) Odpovědný redaktor, který nesplní této povinnosti, trestá se k žádosti uraženého za přestupek soudem na penězích od 40 Kč do 400 Kč. V rozsudku vysloví soud povinnost uveřejniti opravu úřadem vydanou.

§ 3.

(1) Je-li pro některý oddíl periodického tiskopisu ustanoven a úřadu ohlášen zvláštní odpovědný redaktor, stíhá odpovědnost za obsah tohoto oddílu, pokud jde o trestné činy uvedené v § 1, jeho, nikoli redaktora,

jenž odpovídá za obsah celého tiskopisu podle zákona tiskového (hlavní odpovědný redaktor). Oddíly takové musí býti v časopise zřetelně vyznačeny a redaktor jejich na listě označen.

(2) O ustanovení, ohlášení a vyznačení jména takového odpovědného redaktora platí obecná ustanovení tiskového zákona.

§ 4.

(1) Vyžaduje-li zákon k beztrestnosti důkazu pravdy, jest obžalovaný beztrestný i tehdy, byly-li dokázány aspoň okolnosti, pro které tvrzení zprávy mohlo býti považováno důvodně za pravdivé, a je-li zřejmý úmysl chrániti především zájem veřejný.

(2) Za zájem veřejný považuje se zejména dodržování zákonů a nařízení, snaha po odstranění zlořádů ve veřejné správě, hájení společných zájmů jednotlivých tříd a stavů společenských, národností a uznaných náboženských společností, obrana pracovních, mzdových a služebních smluv a řádů, usilování o zlepšení pracovních, služebních nebo mzdových poměrů a o zamezení toho, aby nebyly zhoršeny.

§ 5.

Pojmenuje-li odpovědný redaktor do lhůty stanovené soudem správně původce a, je-li jich více, aspoň jednoho, který může býti ihned stíhán a postaven před tuzemský soud, a sdělí správně jeho bydliště z doby uveřejnění zprávy, je beztrestný, prokáže-li, že mu hrozilo propuštění ze služby nebo citelné hmotné poškození, kdyby byl zprávu neuveřejnil. Toto ustanovení platí i, odpadla-li překážka, aby byl původce stíhán nebo postaven před tuzemský soud, aspoň do vynesení rozsudku první stolice.

§ 6.

(1) Tvoří-li obsah periodického tiskopisu skutkovou podstatu zločinu nebo přečinu uvedeného v § 1, odpovídá redaktor za přestupek tehdy, když mu nelze trestný čin spáchaný obsahem tiskopisu podle ustanovení trestních zákonů přičítati, zanedbal však takové pozornosti, při jejímž povinném užití nebyla by zpráva pojata do tiskopisu.

(2) Odpovědnost za zanedbání povinné péče podle tohoto ustanovení nastane teprve tehdy, kdy bylo započato s rozšiřováním tiskopisu.

(3) Za tento přestupek trestá se odpovědný redaktor soudem,

a) zakládá-li obsah tiskopisu zločin, vězením od jednoho měsíce do šesti měsíců, zakládá-li přečin, vězením od osmi dnů do tří měsíců,

b) jmenoval-li však do lhůty stanovené soudem správně původce podle § 5, zakládá-li obsah tiskopisu zločin, vězením od osmi dnů do tří měsíců, zakládá-li přečin, peněžitým trestem od padesáti korun čsl. do tří tisíc korun čsl.

(4) Za podmínek § 4 je odpovědný redaktor beztrestný.

§ 7.

Byl-li odpovědný redaktor odsouzen pro přečin uvedený v § 1 nebo pro přestupek § 6, odst. 3. a), trestá se, označil-li vědomě nesprávně jako původce osobu, která zprávu nesešla, neobjednala, informace k ní nedala, uveřejnění nenařídila (§ 1, odst. 3.), nebo, označil-li vědomě nesprávně její bydliště, ačli nejde o čin přísněji trestný, podle sazeb stanovených na tyto trestné činy, avšak tuhým vězením.

§ 8.

(1) Dojde-li návrh veřejného žalobce nebo žádost za stíhání (soukromý návrh, obžaloba) pro přečin uvedený v § 1, oznámí soud, žádá-li za to žalobce, odpovědnému redaktorovi, že jest oprávněn do lhůty, kterou mu soud stanoví, pojmenovati původce. Učiní-li tak odpovědný redaktor, je povinen v této lhůtě správně sděliti jméno i bydliště (§ 5) původce. Lhůtu nelze stanovit na dobu delší osmi dnů od doručení tohoto vyzvání; lhůtu osmidenní nelze prodloužiti.

(2) Nebylo-li žádáno o vyzvání odpovědného redaktora podle odst. 1. nebo uplynula-li lhůta mu daná, obešle předseda senátu nebo soudce jím ustanovený, jde-li o žádost za stíhání (soukromý návrh nebo soukromou obžalobu), žalobce a obviněné, jakož i původce, vydavatele a vlastníka periodického tiskopisu k smírnému jednání. Stejně učiní na žádost obviněného, navrhuje-li stíhání žalobce veřejný. Jednání to budiž nařízeno nejdéle na čtrnáct dnů. Odročení jeho připouští se pouze na souhlasnou žádost obou stran.

(3) Útraty jednání nezakončeného smírem tvoří část útrat trestního řízení.

§ 9.

Směřuje-li žádost za stíhání (soukromý návrh), návrh veřejného žalobce nebo obžaloba proti odpovědnému redaktoru některého oddílu (§ 3), přesvědčí se soud, než zavede řízení

podle předchozího paragrafu, zda byl tento redaktor i jeho bydliště v den, kdy vyšel periodický tiskopis, jenž zprávu obsahuje, ohlášen u státního zastupitelstva. Nebylo-li tomu tak, zavede se řízení proti hlavnímu odpovědnému redaktoru.

§ 10.

(1) Nedošlo-li k smíru, vyzve soud obviněného, aby, chce-li provést důkaz o tvrzení, pro něž je stíhán, oznámil nejdéle do čtrnácti dnů od doručení tohoto vyzvání všechny skutečnosti, jež chce dokázat, a průvodní prostředky, jimiž je chce prokázat. Není-li návrh učiněn do protokolu, buď podán v tolika vyhotoveních, aby každý žalobce mohl dostati po jednom. Soud dodá návrh žalobci a stanoví mu čtrnáctidenní lhůtu, aby v ní předložil písemně nebo do protokolu své návrhy.

(2) Po uplynutí těchto lhůt, které jen z velmi vážných, stranou nezaviněných příčin mohou býti soudem o dalších čtrnáct dnů prodlouženy, mohou strany nové skutečnosti uváděti a za provedení dalších důkazů žádati jen k hlavnímu přelíčení a u něho.

(3) Soud je povinen čeliti průtahům trestního řízení.

§ 11.

(1) Kdo byl odsouzen pro přečin uvedený v § 1, trestá se, nastoupil-li důkaz pravdy, až znal okolnosti, které vylučovaly pravdivost zprávy, podle sazeb stanovených na tyto trestné činy, avšak tuhým vězením.

(2) Byl-li odsouzen pro přešupek § 6, budiž potrestán, je-li trestem vězení, tuhým vězením, je-li však na čin stanoven trest peněžitý, vězením od osmi dnů do tří měsíců.

§ 12.

(1) Zavedením trestního řízení proti kterékoliv osobě odpovědné podle zákona staví se jak lhůta pro podání žádosti za stíhání (soudního návrhu), tak i lhůta promlčecí proti ostatním odpovědným osobám až do doby, kdy bylo trestní řízení skončeno, a jde-li o žádost za stíhání (soudní návrh, soukromou obžalobu), soukromý žalobce o tom zpraven.

(2) Byl-li přečin proti bezpečnosti cti spáchán tiskopisem vzájemně, může ten, proti němuž podal žalobce žádost za stíhání (návrh nebo obžalobu), podati vzájemnou žádost za stíhání (vzájemný soukromý návrh, obžalobu) i tehdy, když lhůta k žádosti za stíhání (soudnímu návrhu) již uplynula, ne však později než čtrnáct dnů po tom, kdy mu byla

doručena obsílka k smírnému jednání nebo, nebylo-li smírného jednání, do čtrnácti dnů po doručení obsílky k prvému výsledku nebo, byla-li podána obžaloba bez přípravného řízení, do čtrnácti dnů po jejím doručení. Ustanovení toto neplatí, byl-li zatím trestný čin promlčen.

§ 13.

(1) Ve výroku rozsudku, jímž byl obžalovaný podle §§ 4, 5 nebo 6, odst. 4., osvobozen, uvede soud podstatný obsah zprávy a vysloví, že pravdivost zprávy nebyla prokázána.

(2) Zároveň uloží odpovědnému redaktoru a vydavateli povinnost uveřejnění bezplatně a bez poznámky výrok rozsudkový a nahraditi útraty.

§ 14.

(1) Na návrh žalobce (soukromého účastníka, soukromé strany) uloží soud v rozsudku odsuzujícím (§§ 1 a 6) odpovědnému redaktoru a vydavateli, aby bezplatně a bez poznámky uveřejnili v periodickém tiskopise, v němž zpráva byla uveřejněna, výrok rozsudkový, a pokud toho jest třeba ku zadosti učinění, i důvody v rozsahu, který určí soud.

(2) Mimo to může soud vysloviti na návrh týchž osob, že jsou oprávněny uveřejniti na náklad odsouzeného rozsudek podle ustanovení předchozího odstavce v jednom nebo dvou periodických tiskopisech dalších, jež navrhovatelé označili. Náklad na toto uveřejnění nese odsouzený, ne však přes částku, kterou soud ustanoví.

(3) Z rozhodnutí o uveřejnění rozsudku a rozsahu důvodů mohou obě strany podati odvolání. Dalšího opravného prostředku není.

(4) Podmíněným odkladem trestu není odložen výkon výroku o povinnosti uveřejnění rozsudek.

§ 15.

(1) Osobám, jež mají z rozsudku nějakou povinnost, budiž rozsudek doručen. Je-li nařízeno jeho uveřejnění, budiž osobám, jímž je tato povinnost uložena, sděleno také jeho znění, v němž má býti uveřejněno.

(2) Osoby v odst. 1. uvedené buďtež zpraveny také o tom, že rozsudek nabytí moci práva.

§ 16.

Rozsudek (§§ 13 a 14) a oprava (§ 2, odst. 3.), jichž uveřejnění bylo uloženo, musí býti uveřejněny v periodickém tiskopisu, jenž zprávu přinesl, nejpozději v druhém čísle, jež

vyjde po dnu, kdy byla odpovědnému redaktoru nebo vydavateli doručena zpráva o tom, že rozsudek nabyl právní moci. Staň se tak na prvním místě shora posledního sloupce druhé stránky týmž tiskem a vůbec týmž způsobem, jakým byla uveřejněna zpráva. Této povinnosti není vyhověno uveřejněním rozsudku v čísle, jež bylo zabaveno nebo nebylo vytištěno v obvyklém nákladu.

§ 17.

(1) V rozsudku odsuzujícím může soud na návrh soukromého žalobce (soukromého účastníka, soukromé strany) odsouditi obžalovaného na prospěch toho, komu bylo na cti ublíženo, k odškodnému do deseti tisíc korun čsl. za příkoří činem způsobené.

(2) Při vyměření odškodného budiž také přihlédnuto k tomu, pokud bylo ohroženo dobré jméno uraženého, a budiž jemu zejména přiřknuta částka poměrně vyšší, jestliže obžalovaný nastoupil patrně beznadějný důkaz pravdy a tím v ohrožení dobrého jména uraženého pokračoval.

(3) Naopak přiřknuta budiž částka menší nebo náhrada vůbec odeprána, když soukromému žalobci (soukromému účastníku, soukromé straně) bylo nabídnuto dostatečné zadostiučinění a žalobce je odmítl anebo, je-li patrné, že chce z ustanovení toho těžiti přes míru způsobeného mu příkoří.

§ 18.

(1) Nabídl-li obviněný při jednání o smír uraženému marně zadostiučinění, které uzná nalézací soud hledě k obsahu i formě zprávy a jimi založenému stupni urážky za přiměřené, tak zejména uveřejnění opravy s odvoláním urážky a projevem lítosti, může soud, odsoudí-li obžalovaného, upustiti od jeho potrestání. V tomto případě však uloží jemu a vydavateli povinnost uveřejnění výrok rozsudku, a to způsobem uvedeným v §§ 14 a 16. Ve výroku rozsudku buď znění odvolání přesně uvedeno.

(2) Ustanovení odstavce prvního nelze užiti, obsahovala-li urážlivá zpráva sdělení o skutečnostech ze soukromého nebo rodinného života žalobce.

§ 19.

Jestliže byl obžalovaný žalován pro několik urážek a pro některé z nich byl odsouzen, ale od obžaloby pro ostatní osvobozen, může soud uložit mu náhradu útrat trestního řízení také jen částečně nebo útraty vzájemně zrušiti.

§ 20.

(1) Jestliže odpovědný redaktor a vydavatel nesplnili ať smírem převzatou či rozsudkem uloženou povinnost, uveřejnění prohlášení nebo rozsudek v periodickém tiskopisu, v němž byla zpráva uveřejněna (§§ 13, 14, odst. 1., § 18), nařídí soud na návrh žalobce (soukromého účastníka, soukromé strany), aby vydávání periodického tiskopisu bylo zastaveno až do splnění této povinnosti.

(2) Totéž platí o neuveřejnění opravy podle § 2, odst. 3.

§ 21.

(1) Tresty na penězích, náklady trestního řízení, náhrada škody a odškodné podle § 17 uložené odpovědnému redaktoru, jenž byl uznán vinným trestným činem uvedeným v § 1 nebo přestupkem zanedbání povinné péče podle tohoto zákona, mohou býti dobývány na vydavateli a vlastníku periodického tiskopisu, kteří za ně ručí rukou společnou a nerozdílnou.

(2) Vydavatel a vlastník periodického tiskopisu ručí rukou společnou a nerozdílnou s původcem, který byl odsouzen, jen tehdy, byl-li odpovědný redaktor zproštěn podle § 5.

§ 22.

(1) Při odsouzení pro trestné činy uvedené v §§ 1 a 6 budiž doba náhradního trestu za nedobytný trest peněžitý stanovena podle zavinění.

(2) Uzná-li soud, kde jest to podle zákona přípustno, na trest peněžitý jako vedlejší, vyměří náhradní trest stejným druhem trestu jako trest hlavní.

(3) Doba náhradního trestu nesmí převyšovati jeden měsíc a, je-li náhradou za trest vedlejší, nesmí převyšovati dohromady s hlavním trestem meze zákonné sazby.

(4) Trest náhradní budiž vykonán teprve tehdy, když trest na penězích nebyl dobyt ani na vydavateli a vlastníku periodického tiskopisu.

§ 23.

K hlavnímu přelíčení bud'těž obelání i vydavatel a vlastník periodického tiskopisu. Jsou oprávněni přednésti skutkové okolnosti, jež mohou míti význam pro posouzení věci, a činiti návrhy. Proti rozsudku přísluší jim tytéž opravné prostředky jako obžalovanému.

§ 24.

(1) Ustanovení §§ 1, 4 až 8, 10 až 13, odst. 1., § 14, odst. 2. až 4., §§ 15, 17 až 19, 21 až 23 jest

užítí i na činy v § 1 uvedené, byly-li spáchány obsahem tiskopisu neperiodického. Na místo odpovědného redaktora nastupuje nakladatel (vydavatel) a, není-li znám, odpovědný správce tiskárny. Pokud jde o §§ 17 a 21, stíhá platební povinnost rukou společnou a nerozdílnou i vlastníka tiskárny.

(2) Obsílka podle §u 23 budiž vydána odpovědnému správci a vlastníku tiskárny.

§ 25.

(1) Došlo-li k odsouzení odpovědného redaktora periodického tiskopisu, vycházejícího aspoň pětkrát týdně, pro deset případů trestných činů uvedených v § 1 nebo zanedbání povinné péče podle tohoto zákona, spáchaných v době jednoho roku, může ministerstvo vnitra nejpozději do šesti měsíců po posledním odsouzení odejmouti periodickému tiskopisu sazební a dopravní výhody, jež se povolují novinám, časopisům, jakož i jiným tiskopisům při dopravě poštou nebo po železnici, avšak ne déle než na jeden měsíc.

(2) U tiskopisů vycházejících alespoň třikrát týdně může se tak státi nejdéle na dva měsíce při odsouzení pro osm případů shora uvedených trestných činů, spáchaných v době jednoho roku, při ostatních periodických tiskopisech nejdéle na šest měsíců při pěti odsouzeních pro zmíněné trestné činy v době jednoho roku.

(3) Má-li ministerstvo vnitra za to, že periodický tiskopis, jemuž byly odňaty výhody uvedené v odst. 1., jest vydáván pod jiným jménem, odejme i tomuto periodickému tiskopisu tyto výhody.

§ 26.

(1) Odpovědný redaktor, jenž byl odsouzen k trestu podle §§ 7 nebo 11, ztrácí způsobilost býti odpovědným redaktorem na dobu dvou let.

(2) Právě tak ztrácí způsobilost býti odpovědným redaktorem, avšak pouze na jeden rok, kdo byl po účinnosti tohoto zákona odsouzen pro deset případů trestného činu podle §§ 1 nebo 6, spáchaných v pěti letech po sobě jdoucích.

§ 27.

K žalobě pro přečin proti bezpečnosti cti nebo pro přestupek zanedbání povinné péče jest oprávněn také periodický tiskopis, jenž byl uražen. Návrh na stíhání podá zaň vydavatel. Nepodá-li jej do čtyř neděl po vyjití zprávy, může jej podati i odpovědný redaktor.

§ 28.

(1) Konati hlavní přelíčení o obžalobách pro trestné činy uvedené v §§ 1 a 6 tohoto zákona přísluší sborovým soudům první stolice.

(2) Jde-li o přestupek, přísluší konati hlavní přelíčení třem soudcům, jde-li o přečin nebo zločin, pěti soudcům; z těchto pěti jsou dva přisedící z lidu, kmeti.

(3) Hlavní přelíčení budiž zpravidla provedeno proti všem osobám odpovědným za obsah tiskopisu najednou.

(4) Proti rozsudkům ve věcech přestupkových přísluší odvolání, o němž rozhoduje s konečnou platností sborový soud druhé stolice, jenž o něm jedná podle ustanovení platných pro odvolací řízení proti rozsudkům soudů okresních.

§ 29.

Ustanovení zákona z 23. května 1919, č. 278 Sb. z. a n., o sestavování seznamů porotců, užítí jest obdobně i na osoby povolané k úřadu kmetskému, pokud tento zákon nestanoví něco jiného.

§ 30.

(1) Kmet musí býti nejméně 45letý a bydleti v obci pobytu aspoň dvě léta.

(2) Úřad kmeta mohou odmítnouti i muži jednou pro vždy; mají však právo v měsíci srpnu ohlásiti u obecního úřadu svého bydliště, že počínajíc příštím rokem chtějí úřad kmeta zastávat.

§ 31.

(1) V prvotním seznamu porotců označí obecní komise zvláště osoby, které vyhovují zákonným podmínkám stanoveným pro úřad kmeta a jež považuje za zvláště způsobilé k tomuto úřadu.

(2) Vedle ročního seznamu porotců podle §u 15 zákona z 23. května 1919, č. 278 Sb. z. a n., sestaví komise roční hlavní a doplňovací seznam kmetů. Do hlavního seznamu budiž po-jato tolik osob, aby kmet nezasedal zpravidla vícekrát než pětkrát do roka. Osoby po-jaté do ročního seznamu kmetů nebud'ťež po-jaty do ročních seznamů porotců.

(3) Při sestavování ročního hlavního a doplňovacího seznamu kmetů budiž losováním, jež provede předseda komise v její přítomnosti, stanoveno v každém seznamu pořadí, v jakém budou kmeti povolováni k hlavnímu přelíčení. ✓

§ 32.

(1) Den hlavního přelíčení nařídí předseda senátu tak, aby obsílky byly doručeny nejpozději čtrnáct dnů před tímto dnem. Spolu s obsílkou budiž oběma stranám dodán opis hlavního a doplňovacího seznamu kmetů a obě strany bud'těž poučeny, že mají právo nejpozději do osmi dnů před hlavním přelíčením zvoliti si každá jednoho kmeta z hlavního a kmeta náhradníka z doplňovacího seznamu. Je-li několik obžalovaných nebo několik žalobců, vykonají toto právo společně.

(2) Kmeti takto zvolení bud'těž obesláni k hlavnímu přelíčení. Nevykonaly-li strany včas volbu kmeta nebo náhradníka, budiž za nezvoleného povolán soudem kmet (náhradník) podle pořadí seznamu. Jestliže obě strany zvolily téhož kmeta (náhradníka), povolá soud druhého kmeta (náhradníka) podle pořadí seznamu.

(3) Nedostavil-li se kmet ani jeho náhradník k hlavnímu přelíčení, jest oprávněna strana, která si je zvolila, zvoliti si náhradníka jiného z kmetů zapsaných v seznamu doplňovacím, bydlících v místě soudu. Nedostavil-li by se ani tento, byv ihned obeslán, povolá náhradníka v místě soudu bydlícího soud podle pořadí seznamu.

§ 33.

(1) Kmeti jsou vyloučeni a mohou býti odmítnuti z týchž důvodů, pro které lze vyloučiti nebo odmítnouti soudce ve věcech trestních.

(2) Povolání kmeti bud'těž v obsílce poučení, že jsou povinni sdělití ihned předsedovi senátu, že se vyskytl u nich důvod vyloučení nebo důvod, pro který mohou býti odmítnuti pro obavu předpojatosti.

(3) O vyloučení a o odmítnutí kmeta před hlavním přelíčením rozhodne s konečnou platností radní komora (obžalovací senát); v hlavním přelíčení rozhoduje o nich senát, bez kmetů. Proti těmto rozhodnutím není zvláštních opravných prostředků.

§ 34.

(1) S kmety bud'těž povolání k hlavnímu přelíčení i náhradníci.

(2) Byl-li kmet povolán k hlavnímu přelíčení rozhodnutím soudu vyloučen, pravoplatně odmítnut anebo nedostavil-li se k hlavnímu přelíčení, nastoupí na jeho místo náhradník.

§ 35.

Každý kmet vykoná po vyvolání věci v hlavním přelíčení do rukou předsedy soudu slib

těmito slovy: „Slibuji na svou čest a svědomí, že se budu při svém rozhodování řídití jen zákonem, že budu hlasovati podle svého nejlepšího vědomí a přesvědčení a že zachovám přísnou mlčenlivost o obsahu tajného přelíčení, jakož i o obsahu porady a hlasování soudu.“

§ 36.

Kmeti hlasují podle pořadí seznamu před soudci z povolání.

§ 37.

Poruší-li kmet mlčenlivost (§ 35), trestá se soudem za přestupek po prvé trestem na penězích od 50 Kč do 1000 Kč, po druhé tuhým vězením od jednoho měsíce do tří měsíců. Druhé odsouzení má za následek ztrátu způsobilosti k úřadu kmeta na dobu pěti let.

§ 38.

(1) Pro trestné činy podle tohoto zákona podléhají osoby vojenské pravomoci soudů občanských, pokud jsou vedle nich stíhány také osoby občanské.

(2) Při rozhodování budiž užito i na ně trestních zákonů platných pro osoby občanské.

(3) Žádost za stíhání osob podrobených jinak pravomoci soudu vojenského, podaná u soudu občanského, platí, jako by byla podána u některého z míst uvedených v § 128, odst. 4., voj. tr. ř. z 5. července 1912, č. 131 ř. z., a zák. čl. XXXIII. z r. 1912.

§ 39.

Jmenování původce podle § 5 není důvodem pro předčasné rozvázání služebního poměru.

§ 40.

Pokud jde o trestné činy uvedené v tomto zákoně, neplatí ustanovení § 28, odst. 1. až 3., § 39 zák. ze 17. prosince 1862, č. 6 ř. z. z r. 1863, §§ 32 až 43, §§ 53 až 55 zák. čl. XIV. z r. 1914, § 484, druhá věta, zákona z 23. května 1873, č. 119 ř. z., a čl. VI A. uvoz. zákona k němu, čl. III. zákona z 15. října 1868, č. 142 ř. z., § 15 II. zák. čl. XXXIV. z r. 1897 a zrušují se § 16 zák. čl. XXXIV. z r. 1897 a § 46 zák. čl. XIV. z r. 1914.

§ 41.

Pro rok 1924 budiž při sestavení ročního hlavního a doplňovacího seznamu kmetů postupováno takto: Předseda sborového soudu první stolice zašle po nabytí účinnosti tohoto

zákona prvotní seznamy porotců obecnímu úřadu obcí, z jichž obyvatelů byly sestaveny, s vyzváním, aby obecní komise (§ 6 zákona z 23. května 1919, č. 278 Sb. z. a n.) označila v nich osoby, jež dokonaly 45. rok svého věku a bydlí v obci aspoň dvě léta, a aby zároveň vyznačila z těchto ty osoby, které má pro jejich vlastnosti uvedené v § 9 shora zmíněného zákona za zvláště způsobilé k úřadu kmeta. Takto doplněné prvotní seznamy vrátí obecní úřad nejdéle do tří neděl předsedovi sborového soudu první stolice, který svolá nejdéle do čtrnácti dnů po dojití doplněných prvotních seznamů komisi, jež sestavila roční hlavní a doplňovací seznam porotců. Komise tato sestaví roční a doplňovací seznam kmetů pro zbytek roku 1924, řídí se ustanovením § 31, odst. 2. a 3., tohoto zákona.

§ 42.

(1) Tento zákon nabude účinnosti v den vyhlášení, jest ho však použití také na trestné činy spáchané po 12. dubnu 1924 co do řízení a příslušnosti bezvýjimečně, v ostatních ustanoveních, pokud jsou obviněnému příznivější.

(2) Provést tento zákon ukládá se ministrům spravedlnosti, národní obrany, vnitra, pošt a telegrafů a železnic.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Dr. Dolanský v. r. Malypetr v. r.

Udržal v. r. Dr. Franke v. r.

Stříbrný v. r.

125.

Vládní nařízení

ze dne 16. června 1924,

jinž se provádějí některá ustanovení zákona o změně příslušnosti trestních soudů a odpovědnosti za obsah tiskopisu ve věcech křivého obvinění, utrhaní a urážek na cti.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 42 zákona ze dne 30. května 1924, č. 124 Sb. z. a n., o změně příslušnosti trestních soudů a odpovědnosti za obsah tiskopisu ve věcech křivého obvinění, utrhaní a urážek na cti:

K §§ 8, 9 a 10 z á k o n a :

§ 1.

(1) Úkony v § 8, odst. 1., a § 9 zákona zmíněné, jež uloženy jsou soudu, jest předsedzít předsedovi senátu, jemuž trestní věc byla přidělena.

(2) Přeneseli-li předseda senátu úkony uvedené v § 8, odst. 2., na jiného soudce, může býti tímto jen člen senátu zřízeného pro činy trestné proti bezpečnosti cti spáchané obsahem tiskopisu (§ 4).

(3) V případě § 10, odst. 1., přísluší úkony uložené soudu, předsedovi senátu, bylo-li však zavedeno přípravné řízení, vyšetřujícímu soudci.

K § 25 z á k o n a :

§ 2.

(1) Pravoplatné odsouzení odpovědného redaktora pro trestné činy podle §§ 1 a 6 zákona, budiž soudem sděleno úřadu politické správy, v jehož seznamu je zapsán periodický tiskopis, o jehož redaktora jde.

(2) Úřad politické správy zaznamená odsouzení v seznamu B, vedeném podle § 3 instrukce k zákonu ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. z. z roku 1863, o tisku, na Slovensku a Podkarpatské Rusi ve vzorci D [§ 43 nař. č. 2500/1914 M. E. (min. předsednictva) k zák. čl. XIV/1914 o tisku], a to v rubrice poznámkové. Nastanou-li podle oznámení došlých podmínky pro odnětí sazebních a dopravních výhod při dopravě poštou a po železnici, sdělí to ministerstvu vnitra.

(3) Uzná-li ministerstvo vnitra na odnětí výhod, zašle rozhodnutí ministerstvu pošt a telegrafů a ministerstvu železnic, jakož i úřadu, který vykonává přehlídku periodického tiskopisu, o němž jde. Tento úřad sdělí ministerstvu vnitra data periodického tiskopisu, vydávaného pod jiným jménem (§ 25, odst. 3., zákona).

K § 26 z á k o n a :

§ 3.

Úřad politické správy, který rozhoduje o ohláškách periodických tiskopisů a přijímá ohlášky změn (§ 10 zák. č. 6/1863 ř. z. a § 16 zák. čl. XIV/1914), přesvědčí se v každém případě ohlášky vyžádáním trestního lístku od úřadu rejstříku trestů, zda ohlášený odpo-